

Voorraad!!

Leg wat vuur opzij om te zijne tijd als 't nodig is die ander te verwarmen.
Leg nu een uur opzij voor als het straks moeilijk word je te ontworsten
aan twee lieve armen.

Wil niet alles meteen.

Al ben je nu alleen,

Er is er altijd één

Één voor jou alleen.

Leg wat durf opzij als te zijner tijd het plotseling aan moed jou zou ontbreken en leg wat taal opzij als te zijner tijd liefde jou beletten zou te spreken.

Ach, de maatschappij eist van ons, dat wij opgaan in 't geweld van nieuw en kranten. Ach de maatschappij eist van jou, dat je opbrandt, als een kaarsje, aan twee kanten.

Leef niet tot de grens. Leef niet te intens. Gun jezelf als mens nog een stille wens. En leg wat kracht opzij om te zijner tijd als 't moet die ander te steunen. En leg muziek opzij als te zijner tijd jij iets anders wilt dan discodreunen. Niemand weet nog hoe. Niemand weet wanneer in vervulling gaan die mooie dromen, Maar bereid je voor op die éne keer als die éne keer toch nog mag komen. Het gevoel niet weggeëbd. De bloem nog niet verlept. Zorg dat je in voorraad hebt puur en ongerept iets van al het goeds dat je hebt bewaard uit vervlogen zoete sentimenten. Iets van al het liefs zorgvuldig opgespaard voor een liefde in een nieuwe lente.

Afzender:
Protestantse Kerkgemeenschap
Watergraafsmeer
Hugo de Vrieslaan 2
1097 ED Amsterdam

Misschien wel deze lente.

Seth Gaaikema
Overgenomen uit de bundel "Liever met jou"

Website de Bron

In 2002 hebben Jean-Paul van Oosten en Tom Spijker samen een website voor onze gemeente opgezet. Sinds deze zomer wonen beiden niet meer in Amsterdam, maar in verband met hun studie respectievelijk in Groningen en Wageningen. Daardoor, een natuurlijk ook door de studie zelf, konden zij helaas geen tijd meer vinden om de website te onderhouden en regelmatig van nieuwe zaken te voorzien. Daarom is het beheer onlangs overgenomen door

Kees van den Berg en ondergetekende. Omdat Jean-Paul en Tom gebruik maakten van technische middelen waar wij geen verstand van hebben, is de site in eerste instantie opnieuw opgezet, zoveel mogelijk volgens de oude opzet. Daarbij zijn wel een aantal onderwerpen gesneuveld, zoals het on-line forum. Dat konden wij met de hulpmiddelen die wij gebruiken, niet reproduceren. In de loop van februari is de ver-

nieuwde website live geworden. Het adres is niet veranderd: www.kerkdebron.org. Wij nodigen u graag uit een kijkje te nemen en dat vooral ook in de toekomst te blijven doen.

Jean-Paul en Tom: hartelijk dank voor het werk dat jullie hebben verricht om de site van de Bron vorm te geven en in de lucht te houden!

Dick Spijker

Protestantse Kerkgemeenschap Watergraafsmeer

Adres

Carin te Hoonte (scriba)
Dulongstraat 33
1097 RV Amsterdam
692 53 46

E-mail

kerkenraaddebron@hetnet.nl

Internet

www.kerkdebron.org

Predikanten

Ds. C.H.W. van den Berg
Middenweg 197
692 80 89

Ds. B.A. Venemans
Hugo de Vrieslaan 4
665 68 31

Kerkelijk bureau

Gereformeerd
Guus Westra
Avogadrostraat 8 hs
692 29 15 westra230@zonnet.nl
Hervormd
Hugo de Vrieslaan 2
dinsdagen 09.00 - 12.00 uur
665 55 32 (kantooruren)
665 30 35 / 693 78 13
(spoedzaken)

Gironummers

Ger. Kerk Watergraafsmeer
511 10 71
Hervormde Gemeente
Amsterdam- Watergraafsmeer
461 209 (vrijwillige bijdragen)
31 628 (giften, etc)
Diakonie Ger. Kerk W'graafsmeer
393 56 23
Diakonie Hervormde Gemeente
Amsterdam-Watergraafsmeer
462 20 84 of 152 74 04
Meer-Zicht
477 34 00
Coll.van Kerkvoogden Herv.
Gemeente Watergraafsmeer

Meer-Zicht is het maandblad van de Protestantse Kerkgemeenschap Watergraafsmeer. Het is een platform voor berichten, meningen en achtergronden.

Meer-Zicht wordt verzonden aan gemeenteleden en verschijnt steeds op de eerste vrijdag van de maand.

De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden artikelen te wijzigen, in te korten of in het geheel niet te plaatsen.

Redactie en vormgeving

Dick Spijker
Laplacestraat 80-1
Ditty Peeters
Fraunhoferstraat 27
Mw. L. Palmer
Egstraat 10

E-mail:

dspiijker@soz-pinkroccade-home.nl

MeerZicht verschijnt ook in braille-uitvoering en kan op verzoek in digitale vorm per e-mail worden toegezonden (pdf-formaat)

Aboonementenadministratie

Zie: kerkelijk bureau

**Kopij nummer 4
15 maart 2004**

een overdenking voor de lijdenstijd bij Gezang 176

O liefde die verborgen zijt

In Gezang 176 gaat het anders toe. Dit lied gaat meer uit van de ervaring van het lijden van mensen hier en nu. Dit algemene menselijke leed wordt vervolgens in direct verband gebracht met het lijden van Jezus. Deze verschuiving van aandacht vinden we meteen al in het gebed aan het begin: "Erbarm U over ons bestaan, het wordt verraden en verdaan." Niet dat Jezus door Judas wordt verraden, maar dat mensen zichzelf en elkaar verraden en daarmee het menselijke bestaan bederven, doet ons bidden om Gods ontferming. Ook in het volgende couplet gaat het eerst om wat we dagelijks zien en horen: "Hoe achteloos in ons midden wordt het kostbaar mensenbloed gestort". Vervolgens wordt wendingen we dan onze blik van onze ervaring naar wat ons in het evangelie wordt geopenbaard: "en in het onbarmhartig licht (wordt) het kruis des Heren opgericht."

De dichter Gezang 176, J.W. Schulte Nordholt, zegt, dat hij dit lied zonder directe aanleiding heeft geschreven. Hij heeft het gemaakt gewoon als dagelijkse krantenlezer. Daarbij had hij wel een bekende uitspraak van Pascal in gedachten: "Jezus zal in doodstrijd wezen tot aan het einde der wereld". Deze uitspraak vinden we terug in de regels: "Tot aan het eind der wereld lijdt Christus in hun verlatenheid". Het is de verlatenheid van "de minsten van de mensen, daar uitgestrekt in angst en pijn." Deze

Gezang 176 is echt een lied voor de lijdenstijd. Er is iets bijzonders met dit lied. De meeste gezangen die we in het Liedboek vinden in de rubriek Tijd voor Pasen beschrijven de lijdensweg van Jezus. En ook al wordt daarin wel duidelijk dat Jezus voor ons lijdt, toch lijkt het soms of we vanaf de zijlijn naar zijn lijden kijken. We blijven min of meer toeschouwers. En we moeten ons inspannen om de betekenis van het lijden van Jezus ons eigen te maken, zodat we ons daarbij betrokken voelen.

nauwe verbondenheid tussen het lijden van Jezus en het leed van de minste mensen is mede gebaseerd op het woord van Jezus: "Voorwaar, Ik zeg u, voorzover gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan" (Matteus 25:40).

Omdat Jezus is de "Liefde uit de eeuwigheid, die met ons mens geworden zijt", mogen wij met de dichter van dit gezang het alledaagse leed van mensen direct betrekken op het lijden van Jezus. En dat geldt ook voor al het leed waarmee wij zelf in ons leven te maken krijgen. We kunnen geen toeschouwers blijven, die vanaf de zijlijn ons op het lijden van Jezus bezinnen. Want het is ons leed dat Hij ondergaat, het leed dat ons overkomt, en ook het leed dat wij ons zelf en anderen aandoen. En deze betrokkenheid van Jezus bij het leed van ons mensen leidt omgekeerd dan ook tot onze betrokkenheid bij zijn lijden. Dat wordt prachtig verwoord in het gebed, waarop dit lied uitloopt: "Wij bidden, laat ons niet alleen in al het duister om ons heen, opdat ook wij o Heer U niet verlaten in uw diep

verdriet, maar bij U zijn in al de pijn waarmee de mensen mensen zijn".

Zo bezingen we in dit lied de Liefde die verborgen is in het menselijke leed en die ons niet verlaat in alle duisternis van angst en nood, van schuld en dood. Want deze Liefde is Jezus, in en door wie Gods liefde voor ons gestalte krijgt. Niet het leed maar het leven zal

overwinnen. In het vertrouwen op deze Liefde gaan wij de lijdenstijd in. En dat is meteen ook: gesterkt door deze Liefde gaan wij op weg naar Pasen.

B.A. Venemans

Mensen

In memoriam

Henk van Ruller

Op 5 januari overleed mijn man, Henk van Ruller.

Hij overleed na een ziekte van ruim twee jaar. In die periode is het, naar omstandigheden, redelijk goed met hem gegaan, zeker gezien de prognose aan het begin van zijn ziekte.

De manier waarop hij zijn ziek-zijn aanvaardde en de wijze waarop hij omging met zijn handicap dwong bewondering en respect af.

Wij hebben in die periode nog heel veel samen kunnen doen. Vakanties, allerlei uitjes en hij besteedde vooral veel tijd aan zijn grote passie, de schilderkunst in de eerste plaats en aan kunst in het algemeen. Hij was nog steeds een gelukkig mens zei hij vaak.

Juist toen wij dachten in een wat rustiger vaarwater te zijn gekomen, sloeg het noodlot voor de tweede maal toe.

Het was onmiddellijk duidelijk dat Henk deze keer niet meer te helpen was en hij aanvaardde het ook dit maal in het vaste geloof dat hem iets moois te wachten stond, een nieuw leven, zonder gebreken. Een leven in het Licht, "al heb ik geen idee hoe dat er uit moet zien". Hij werd verwacht, dat was zijn vaste overtuiging.

En in die geest hebben wij op 10 januari afscheid van hem genomen in De Bron. In de dankdienst voor zijn leven kwam dat tot uitdrukking in de preek van Ds. v.d. Berg en in de liederen, vertolkt met een prachtige stem, door Harda van Wageningen.

Twee mensen hebben op een fantastische manier laten zien hoe zij Henk, zowel in zijn werk als in de vrije-tijd sfeer hebben leren kennen en ervaren en ik weet dat heel veel mensen hem daarin herkennen.

Het was een volle kerk, oud en jong, en het heeft mij en de kinde-

ren heel erg goed gedaan dat er zoveel mensen de moeite hebben genomen Henk een laatste eer te bewijzen.

Op deze plaats wil ik onze bewondering uitspreken voor de families Verhoog, Verbeek, Buikema en Kranstauber, voor het vele werk dat zij hebben verricht voor, tijdens en na de condoleance en voor de rust die daarvan uitging, zodat er ruimte was om rustig met elkaar te praten. Heel veel mensen hebben ook dat als bijzonder ervaren.

Tot slot wil ik iedereen hartelijk bedanken voor de opbeurende kaartjes die men Henk stuurde tijdens zijn ziekte of hem een eigen gebakken cake bezorgde, een bloemetje bracht of met een telefoontje blijk gaf van zijn/haar medeleven. Het heeft Henk en mij gesterkt in een moeilijke periode.

Met hartelijke groet, mede namens de kinderen

Ada van Ruller

In memoriam

Henriette Sophia Lesia Voorhoeve – Heij

Op de hoge leeftijd van ruim 97 jaar is op 21 januari in De Open Hof overleden mevrouw Henriette Sophia Lesia Voorhoeve – Heij. De afscheidsplichtigheid vond plaats op 26 januari in de aula van begraafplaats De Nieuwe Ooster. Dat was haar nadrukkelijke wens. Daar klonken de verhalen over haar: wat zij heeft betekend voor haar gezin, de humor waarmee ze door het leven ging, hoe ze omging met problemen, de liefde en aandacht die ze gaf, hoe ze het middelpunt van de familie was. Mevrouw Voorhoeve was een veelzijdige, markante vrouw, die ook op het terrein van geloof en kerk veel heeft betekend. Belangrijke bestuursfuncties heeft ze bekleed.

Ook toen ze in De Open Hof kwam wonen, heeft ze jaren lang de bewonersraad (nu de cliëntenraad) geleid en was ze betrokken bij het wel en wee binnen het zorgcentrum.

Ze vertrouwd er vast op, dat in het huis van de Vader, ook voor haar een plek zou zijn. Vanuit dat geloof hebben wij haar lichaam toevertrouwd aan de aarde en gelegd in de handen van God. Moge zij rusten in vrede.

*Marja van Gaalen-van Veen
Pastor zorgcentrum De Open Hof*

In memoriam

Johanna Hendrika Dirkje Uylenhoed-Vinckemöller

Op 6 februari is overleden Johanna Hendrika Dirkje Uylenhoed-Vinckemöller in de leeftijd van 92 jaar. Zij heeft jarenlang in de James Wattstraat gewoond en later in de Fizeaustraat. Een paar geleden verhuisde zij naar de Drie Hoven, waar zij werd verpleegd. Zij was bij velen in de gemeente bekend, ondermeer als lid van de Emmaclub. Ook werkte zij mee aan het gereed maken van het kerkblad. Zij was een gelovige vrouw. Ze kon in alle eenvoud zeggen: Ga maar op je knieën, dat helpt echt. Daarom hebben we bij haar afscheid Psalm 121 gelezen. Mijn hulp is van de Heer, die hemel en aarde gemaakt heeft. Dat is haar tot kracht en steun geweest in haar leven, ook in de laatste voor haar en haar kinderen moeilijke jaren, waarin deze zo zelfstandige vrouw afhankelijk was van verzorging door anderen. Op 12 februari hebben we afscheid van haar genomen in de aula van de Nieuwe Ooster, waar ook de crematie heeft plaatsgevonden.

B.A.V.

Hartelijk dank!

Beste Mensen,
Langs deze weg wil ik U hartelijk bedanken voor de vele blijken van medeleven, zowel mondeling als schriftelijk.
Dit geldt ook voor de bloemen en de mooie kaart (dd. 25 januari 2004) met de handtekeningen van velen! met hartelijke groet,

Grie Peereboom-Verhagen

Hartelijk dank!

Hierbij willen wij U allemaal hartelijk danken voor de betoonde medeleven en belangstelling tijdens mijn verblijf in het ziekenhuis en revalidatieafdeling van St. Jacob. Wij zijn heel blij en dankbaar dat ik nu weer thuis mag zijn.

Nogmaals bedankt, ook namens onze kinderen,

C. en G.B. Njio

Gelukwensen

Op 10 februari was het voor dhr J. F.A. Kwak en mevr. P.M. Kwak-van der Mark, Lord Kelvinstraat 19-hs, zestig jaar geleden, dat zij in het huwelijk traden. Wij willen hen van harte geluk wensen met dit heugelijke feit, ook al is wat laat. Naar we hopen nog niet laat, want zij zullen hun zestig jarig huwelijksfeest later nog met hun kinderen en kleinkinderen vieren. Wij wensen hen samen nog goede en gezonde jaren in ons midden toe.

B.A.V.

Zieken

In het O.L.V.Gasthuis is mv J.H. van Houten na een val opgenomen, zij verblijft nu, voorzover ik nu weet, in de ziekenboeg van De Open Hof. Mv S.E. Mooring verblijft nog in het A.M.C. Mv H. Steenbergers wordt sinds eind januari verpleegd in St. Jakob. Mv M. Mons is tijdelijk opgenomen in het Korthagenhuis. Mv J.H. Buttstedt is, wanneer u dit leest, waarschijnlijk al uit het A.M.C. ontslagen en weer thuis.
De anderen die al lange tijd elders worden verpleegd, zijn mv G.J. Fokker in Beth-Shalom, mv J.C.M. Froger in Onze Woning te Diemen, mv L.A. Stehouwer en mv G. Voorwinden in Amstelhof, dhr. J.W. Sliedrecht in de Geinsche Hof te Nieuwegein, en mv A. Veen in de Buitenhof.

Fluisteren in groene tuinen

Gedichten van oudere Viëtnamese vluchtelingen. Deze bundel kregen wij ter inzage via Truus Mentink, (Z.W.O.). De bundel is tot stand gekomen in het kader van het project "Levensloop Ouderen Vluchtelingen". geïnitieerd door, Stichting Bevordering Maatschappelijke Participatie te Amsterdam. Het zijn niet allemaal gedichten, er is ook een verhaal bij dat wij u niet willen onthouden (pagina 10). Zo af en toe zullen we uit deze boeiende bundel citeren. Het eerste gedicht staat op pagina 8.

Financiën

Verantwoording

De afgelopen weken ontving ik voor de kerk van U. € 100 en van anderen € 75 voor de preek op schrift.
Hartelijk dank aan de goede gevers.

B.A.V.

Resultaat actie kerkbalans 2004. "Koers vast"

Stand der bijdragen per 31 december 2003	€ 45.205
Verhogingen	€ 1.863
Verlagingen	- 951
Stand van zaken na A.K.B.	€ 46.117

Een woord van dank aan allen, die

voor dit resultaat hebben gezorgd en ook in 2003 de toegezegde bedragen hebben overgemaakt. Tevens een bedankje aan hen, die de brieven hebben bezorgd en het antwoord ook weer hebben opgehaald.

Commissie vaste vrijwillige bijdragen der Gereformeerde Kerk WGM.

Giften

Euro 200 van de fam. K. tgv. hun 60-jarig huwelijk
Euro 50 van de fam. L.

*College van Kerkvoogden,
W.van Veeren*

Activiteiten

Agenda

- woensdag 3 maart 14.30 uur
Vollaplein 4: kontaktmiddag Middenmeer
- woensdag 3 maart 20.00 uur
Simon Stevinstraat 33: contactavond Wakkerbuurt
- maandag 8 maart 19.45 uur in
De Bron: vergadering kerkenraad
- donderdag 11 maart 20.30 uur
Zwaardemakerstraat 54: vergadering leiding kinderdiensten
- maandag 22 maart 19.45 uur in
De Bron: vergadering moderamen

Passage Amsterdam Watergraafsmeer

De maartbijeenkomst van Passage wordt gehouden op donderdag 18 maart a.s. 's avonds om 8 uur in het Trefcentrum van Tabitha, Ingehouszhof 15. Dhr. Voogel komt een lezing met dia's houden over: "Gevelstenen in Volendam". Gasten zijn van harte welkom!

Het bestuur

Bezinning dienst begrafenis Henk Van Ruller

‘Enkele weken geleden stond in het dagblad Trouw een interview met de dirigent Hans Vonk, die 61 jaar oud ten gevolge van een spierziekte in een rolstoel zit en het dirigeren heeft moeten opgeven. Zijn voorland is voortgaande afbraak en een te vroege dood.

In het interview merkt hij op: ‘Het lijkt wel alsof boven de vijftig je tijd eigenlijk op is. Vanaf die leeftijd heb je een ruime keuze uit verschillende ziektes. Ik heb dit, een ander krijgt wat anders’. En ook: ‘Ik heb er vrede mee’. Je hoort een mens die het hoofd buigt voor het onontkoombaar lot: wie leeft, wordt ooit slachtoffer van de dood en moet, om dood te gaan, behalve het tijdstip van het sterven ook de afbraak van het leven aanvaarden, al naar gelang het lot toebedeelt. Is dit het maximum aan positief realisme: de vrede van de acceptatie van het lot voor wie met de dood voorgoed vertrekt en de dankbaarheid voor wie achterblijven?

Henk van Ruller past niet bij dit exemplaar van onze seculiere cultuur. Zo is hij niet begonnen en zo is hij niet geëindigd. Om een lang verhaal kort te maken, zowel zijn begin als zijn einde zijn in een citaat op de rouwcirculaire neergezet. Tussen die twee citaten is de boog van zijn leven gespannen. Omdat iets van dit verhaal, zijn levensverhaal, nu verteld moet worden, daarom staan die twee citaten ook op de liturgie. Het moet verteld worden nu, als dringende uitnodiging om het estafettestokje van zijn leven overnemen.

Dankbaar voor de prachtige extra jaren, maar voor ons toch veel te vroeg, hebben wij nu met veel verdriet ...’. Zo begint de mededeling van het overlijden van Henk van Ruller. In zijn leven is hij begunstigd in allerlei opzichten, maar qua levensduur is hij onderbedeeld geworden. En wreed was de ziekte die hem velde.

Hoe ontkomen we er dan aan dat boosheid en protest zich mengen met die dankbaarheid en met het verdriet om het verlies? Of is er misschien een wijsheid waarmee we aanvaarden kunnen, waarmee we op een positieve manier realistisch kunnen zijn ten overstaan van de dood?

Nu hij het zelf niet rechtstreeks kan, geef ik namens hem rekenschap van de hoop waarover het eerste citaat spreekt. Het is een citaat uit de eerste brief van Petrus, te vinden bijna achterin het Nieuwe Testament. Henk van Ruller heeft dit citaat meegekregen toen hij als jongeman belijdenis in de kerk aflegde. ‘Heiligt de Christus in uw harten’. Dat is het maken van Christus tot een voortdurende inspiratiebron in je leven, allereerst als medicijn tegen de wanhoop. Waarom Christus heiligen en niet een ander? De inzet is hoog, want het antwoord begint met: in Christus komt God ter sprake, op unieke wijze. Niet God zoals hij gedogmatiseerd is, geïdeologiseerd, gedefinieerd, genationaliseerd, geannexieerd, verkerkelijkt enz. Maar God, die alle verstand te boven gaat ... Wij mensen kunnen Hem concreet ontmoeten, in onze naasten, in onze medemensen. Maar Hij, God, hoezeer schittert Hij niet door afwezigheid. God, in wie wij allemaal van harte zouden geloven wanneer Hij in de levens van de mensen van dag tot dag zou binnentreden, vol liefde, vol zorg, vol mededogen voor de anderen. Sprekend God zijn, dat is onze roeping. Immers geschapen naar Gods beeld zijn wij.

Maar de ontmoetingen met onze medemensen en de ontmoetingen van onze medemensen met ons, met het egoïsme, met de hardheid, met het verraderlijke misbruik, met de vele gestalten van het kwaad dat zich door de generaties heen als maar uitzaait ... die ontmoetingen

hebben God tot een vreemde en uitgestotene gemaakt in het menselijk domein. En zo leven wij in een wereld waaruit God verdreven is en de mensen voortdurend anderen en ook zichzelf tot slachtoffer maken, in plaats van dat zij elkaar liefhebben.

Totdat Hij weer kwam, met een nieuw appèl in die ene, de Christus, die er eigenlijk in het begin al was als manifestatie van God en die nu al wenkt aan het einde, als de bestemming van mens en wereld. In Christus staat God in ‘levende lijve’ voor ons en vraagt aan ieder van ons: doe je mee, met mij? ‘Heilig Christus in uw harten’. Geen betere keus voor een mens dan dit: dit geheim van heiliging dat iedereen mag kennen.

Met dat geloof, met die roeping is Henk van Ruller door het leven getrokken, hopen op een andere wereld, een wereld vol ontferming, zich rekenschap gevend van die hoop in de praxis van zijn leven. Straks aan het einde van deze dienst zingen wij het lied ‘Door de wereld gaat een woord en het drijft de mensen voort’. Dit lied klonk bij het huwelijk van Henk en Ada. Samen zijn zij voortgedreven op de woorden van dit lied. Wij zingen het straks niet als een ode, maar

als een wervend sluitstuk van dit samenzijn dat aan ons vraagt dit lied voortaan met ons leven mee te zingen.

Henk van Ruller was nog niet uitgewerkt en 'uitgeleefd' toen die akelige ziekte zijn leven binnendrong. En dan, als zoiets gebeurt dat op zich behoort tot het stomme toeval van onze wereld, dan wordt het immens spannend: aan wie of wat is het laatste woord, aan het lot of aan God? Ineens word je zelf keihard slachtoffer van het leven, met de dood voor ogen. Je gaat terugzien en je ontdekt dat je in deze wereld nooit helemaal thuis kon en kunt zijn, ook niet wanneer veel geluk en zegen met je zijn. Je gaat ook vooruitzien, je ziet Christus aan, sprekend God, en je deinst even terug, want je weet met alle best die je gedaan hebt, dat je zo nu en dan de weg kwijt raakte en verdwaalde. Je beseft dat je met al jouw hoop en geloof tegelijk een

verloren zoon bent. En je wilt terug, naar het huis van God, de Vader. Want als je naar Gods beeld geschapen bent, dan blijft de heimwee altijd bestaan, hoe ver van huis je ook gezworven bent.

We kennen allemaal de door Jezus vertelde gelijkenis van de verloren zoon, die op weg naar huis gaat na een veelbewogen leven. In de laatste fase van het leven van Henk van Ruller heeft die gelijkenis een zeer persoonlijke betekenis voor hem gekregen. We zijn nu bij het tweede citaat aangekomen, gevormd naar woorden van die gelijkenis, Lucas 15:20, maar geciteerd uit het leven van Henk van Ruller, toen hij op weg naar huis was: 'En de Vader zag hem reeds van verre komen en Hij werd met ontferming bewogen'.

Twee jaar en twee maanden geleden, in de nacht van 10 op 11 november had Henk van Ruller een

droom. Het was kort nadat hij van de specialist gehoord had over de tumor. Hij vertelde de droom aan mij ongeveer als volgt: 'Ik droomde dat ik doodging. Iemand wenkte. Kom maar mee! Toen kwam ik op een prachtige weg met licht. Zoiets moois heb ik nog nooit gezien. Ik vroeg: 'Is er geen andere, donkere kant?' 'Nee', zei de stem, 'die is er niet'. Hij zei nog over de droom: 'Ik zou de droom nog wel eens over willen doen; zo mooi was het'. Deze droomwens is inmiddels werkelijkheid geworden. God zij dank!

*Ds. C.H.W. van den Berg
De Bron, Watergraafsmeer
10 januari 2004*

Zeven werken van barmhartigheid

In het Bijbels Museum is tot 18 april een bijzondere beeldengroep te zien. Tineke Smith maakte in hard en zacht materiaal een eigentijdse verbeelding van de 'zeven werken van barmhartigheid'. Gedurende de expositieperiode houdt de Dominicuskerk in Amsterdam een serie kerkdiensten over de 'zeven werken' waarbij steeds één beeld van de kunstenaar centraal staat.

De beeldengroep is in 2003 gemaakt in opdracht van de diaconie van de Protestantse Gemeente in Amsterdam, ter gelegenheid van het 425-jarig bestaan. De 'zeven werken van barmhartigheid' spelen in het christelijk geloof en in de westerse cultuur een belangrijke rol. De oorsprong ligt in het bijbelverhaal van Mattheüs 25. Het gaat om de voorwaarden voor een menswaardig bestaan: de honger-

gen te eten geven, de dorstigen te drinken geven, de vreemdeling huisvesten, de naakten kleden, de gevangenen bezoeken, omzien naar de zieken, de doden begraven. De diaconie probeert op eigen wijze deze barmhartigheid in praktijk te brengen in de hedendaagse werkelijkheid van Amsterdam. De 'zeven werken' zijn door de eeuwen heen ook altijd een inspiratiebron geweest voor kunstenaars.

Tineke Smith maakte eerder in 1998 werk rond dit thema onder de titel 'Acts of Mercy'. Voor haar nieuwe groep van zeven sculpturen 'Acts of Mercy II' gebruikte ze plaatstaal, glas en gietrubber. De beeldengroep bestaat uit stalen damwanden. Het verbeeldt de symboliek van de gestaalde kaders waarbinnen mensen zich staande moeten proberen te houden. In uitgespaarde ruimten, teke-

nen zich de werken van barmhartigheid af: verzacht door vormen van gietrubber of heel transparant in glas. De scherpste kantjes zijn er af geslepen. Het geheel oogt als werk in uitvoering.

De Dominicuskerk in Amsterdam staat in de veertigdagentijd, de tijd voor Pasen, stil bij het thema barmhartigheid. Vanaf zondag 29 februari wordt het thema vanuit verschillende perspectieven belicht.

De beeldengroep zal na 18 april, op initiatief van de diaconie, zijn weg vinden naar o.a. IJburg en Amersfoort.

*Voor meer informatie
Bijbels Museum, Yvonne Boon
624 24 36
yboon@bijbelsmuseum.nl*

Uit de kerkenraad

Door een fout bij de opmaak van de editie van MeerZicht van februari is het stukje over de kerkenraadsvergadering van januari weggefallen. Om u toch goed te kunnen informeren komt nu een verkorte weergave van die vergadering, gevolgd door een samenvatting van de vergadering van februari.

Op 12 januari heeft de kerkenraad de eerste vergadering in het nieuwe jaar gehouden.

Waarnemend voorzitter ds. Van den Berg heeft het overlijden gememoreerd van dhr. Henk van Ruller, echtgenoot van onze voorzitter. Mw. Van Ruller zal in maart de vergadering weer gaan bijwonen.

Speciaal welkom werd geheten aan mw. Van Veeren en dhr. Den Hoedt, die ter oriëntatie deze vergadering meemaakten.

De aanpassing van de federatie-overeenkomst stond geagendeerd. Met een kleine verandering van de tekst is de volgende aanpassing aangenomen: punt 7 *“De overeenkomst is aangegaan voor onbepaalde tijd, doch uiterlijk totdat, na de hereniging van de landelijke kerken, de hereniging van de plaatselijke kerken is gerealiseerd”*.

Met het vertrek van dhr. Van Veeren en mw. Peeters zijn er vacatures in de kerkenraad ontstaan. Momenteel is van de leden van de kerkenraad alleen dhr. Jansen kerkrentmeester. Naar de letter van de kerkorde zouden minstens drie kerkenraadsleden tevens kerkrentmeester moeten zijn. Er zijn dus twee te vervullen vacatures. In het moderamen zal hierover verder worden gesproken. Ook de gang van zaken rond het Heilig Avondmaal stond geagendeerd. Deze is

geëvalueerd. We hebben een duidelijke voorkeur geconstateerd voor het lopend Avondmaal. Echter voor de viering op Witte Donderdag zal worden vastgehouden aan het Kringavondmaal, omdat de groep dan vrij klein is. In alle vieringen wordt de praktijk gecontinueerd met de keuze tussen het drinken uit de beker en het dopen van de matses in de beker. Om de bekertjes van elkaar te onderscheiden zal voor het indopen gebruik gemaakt worden van de groene beker, die op de liturgische tafel staat. Voor de zekerheid wordt een reserve-bekertje besteld.

De vergadering van 9 februari ligt inmiddels achter ons. Mw. Van Gaalen, pastor in de Open Hof, heeft ons geïnformeerd over het project Privacy & Bejegening, dat sinds begin november uitgevoerd wordt in de Open Hof. Het project gaat over gedragscodes en huisregels. Doel is bewustwording hoe men elkaar bejegt. In eerste instantie richt het project zich op medewerkers, daarna komen de vrijwilligers en de bewoners aan bod. Er zijn tien gedragscodes en tien huisregels vastgesteld, die ieder afzonderlijk gedurende twintig weken gepresenteerd worden. Het gevolg is het bespreekbaar worden van houding en gedrag van medewerkers. Mw. van Gaalen geeft aan, dat het project als succesvol wordt ervaren. In de vergadering heeft zij verdere vragen beantwoord en vond uitwisseling van ervaringen plaats.

Mw. Van Veeren en dhr. Den Hoedt hebben positief gereageerd op het verzoek van de kerkenraad om ambtsdrager te worden. Vanuit de kerkenraad is er geen enkel bezwaar tegen hun benoeming, zodat bij dezen hun benoeming vastgelegd is. In het moderamen

zal gesproken worden over de datum van bevestiging, zodat hierover in de KR-vergadering van maart duidelijkheid is. De bevestiging zal dan gememoreerd worden bij de afkondigingen. Na het besluiten van de kerkenraadsvergadering hebben we afscheid genomen van mw. Peeters en dhr. Van Veeren, die jarenlang de vergaderingen hebben bijgewoond en vele taken voor de gemeente hebben uitgevoerd. We zijn hen hiervoor zeer erkentelijk! Gelukkig blijven beiden bij onze gemeente en het kerkenwerk betrokken. In de komende kerkenraadsvergadering van 8 maart zullen onder andere de voorbereidingen besproken worden, die nodig zijn voor de vereniging van onze beide kerken op plaatselijk niveau.

Met vriendelijke groet,

Carin te Hoonte

Een gedicht

Groene en gele bladeren komen samen,
iedereen deelt hetzelfde lot.
Hetzelfde trieste lot.
Mijn lief, mag ik je vragen: in ballingschap,
zo ver van je moederland.
Voel je je vrolijk als je zingt?

Nguyen Xuan Hien.

*Ter gelegenheid van het
tachtigjarig bestaan van Rehoboth*

Meditatie psalm 150

Maar dat loven klinkt alleen dan niet vals, wanneer wij ons leven wijden aan de dienst van God. Hoe zouden we God oprecht met zang en muziek kunnen loven wanneer we onze naaste passeren? Paulus schreef: 'Al ware het dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal'. Leven en loven moeten één harmonieuze klank vormen. Leven en loven horen bijeen, maar ze vallen niet samen: zang en muziek zijn meer dan naastenliefde. Aan leven in liefde zonder loven ontbreekt het hoogtepunt. In het loven verkondigen wij de machtige daden en de geweldige grootheid van God. Daarmee maken wij ons handelen verstaanbaar. Loven is ook propaganda maken voor God.

Wij hebben de psalm gelezen. We zingen hem in deze dienst niet. Want dat zou te veel van het goede zijn. Toch heb ik overwogen psalm 150 ook nog samen te zingen. Wij hebben het geluk gehad dat in ons Liedboek de fraaie berijming van deze psalm geplaatst is die gemaakt is door de dichter Nijhoff. Tegen de plaatsing van Nijhoffs berijming is destijds verzet gerezen. Sommige theologen vonden het theologisch niet verantwoord dat er staat: 'Cither, cimbél, tamboerijn, laat uw maat de maatslag zijn van Gods ongemeten wezen'. Ik heb

Psalm 150 is niet om over te preken, maar om te zingen. Toch wil ik iets over deze psalm zeggen. Het is de laatste psalm, die een heel boek met psalmen afsluit. Kennelijk is de lofzang het hoogste waartoe wij geroepen zijn. 'Alles wat adem heeft love den Here'. In Genesis lezen we dat God de mens van stof uit de aardbodem formeerde en hem de levensadem inblies. Zo werd de mens tot een levend wezen. Maar dat leven van de mens heeft een bestemming, waarvan de allerhoogste is de lofzang op God. Leven is in bijzondere zin loven. Dat loven doen wij zingende, vandaag begeleid door orgel en piano, de eigentijdse navolgers van het orkest van instrumenten genoemd in de verzen 3 t/m 5: de bazuin, de harp, de citer, de tamboerein en de fluit.

daarbij de gedachte gekregen dat die theologen zichzelf misschien op het tweede plan gezet voelden worden door de cither enz. Als dat zo is, dan terecht: de zingende en musicerende gemeente staat op de eerste plaats. Theologen zijn de hulpjes van de gemeente.

Ik sta helemaal aan de kant van Nijhoff. Theologen kunnen niet meer en moeten ook niet meer dan wat voetnootjes plaatsen bij de koning van het heelal en zijn wonderbare macht, bij de heerlijkheid en kracht van zijn naam en eeuwig wezen. Theologie bedrijven is een soort vertaalwerk, dat hoezeer onmisbaar ook niet het eigenlijke is.

Wij hebben niet voor niets het verbod opgelegd gekregen van God een beeld te maken. Door ons kan zijn 'ongemeten wezen' niet gemeten worden, laat staan dat zijn wezen in een beeltenis vast kan worden gelegd. De kracht van de muze overtreft het denkwerk van de theologen en de kerk. Liever hoort God

onze lofzang dan dat hij onze theologische boeken leest.

Het allerergste is dan ook niet dat de theologen en de kerk ooit verdwijnen, maar wanneer de lofzang verstomt. Over het grote Babylon lezen we in Openbaring: 'en geen stem van citerspellers en zangers, van fluitspelers of bazuinblazers zal meer in u gehoord worden'. Dat sluit niet uit dat in het

grote Babylon geen muziek meer wordt gemaakt, maar niet meer bij de lofzang, want die is daar niet meer te horen.

Met dit droevige perspectief wil ik niet afsluiten. Er kan gelukkig nog iets aan toe worden gevoegd. Het eerste instrument dat in psalm 150 klinkt is de bazuin. Juist dit instrument luidt ooit de nieuwste dag in, het begin van de tijd waarin Babylon vergeten zal zijn en allen optrekken naar Jeruzalem. En reken er maar op dat daar het hele orkest zal klinken bij de lofzang van allen. 'Alles wat adem heeft, love den Here. Hallelujah!'

*Cornelis H.W. van den Berg
Kerkdienst gehouden op
1 februari 2004*

Spreekende Bomen

In Vietnam leven mensen, net zoals in Nederland, onder groene planten en bomen. Vroeg in de ochtend, soms net voor de dag aanbreekt, wandelen of joggen ouderen en jongeren in parken en bossen. In een paar groene gebieden oefenen groepen kleine Aziatische mensen Tai-chi met beleefde en zelfs timide bewegingen. Daarna gaan wij naar school, naar ons werk of naar de winkeltjes naast kleurrijke perkjes met verschillende bloemen en planten. Ook binnenshuis kalmeren bloemen en sierplanten de sfeer en het temperament. Tulpen zijn het symbool voor Nederland. In Vietnam is de lotus het symbool voor helderheid, voor soberheid en heilige puurheid. "Gân bûn mà chang hỏ tanh mùi bûn (lotussen) groeien in vies smakende modder maar verspreiden toch een edele geur". Op emotionele momenten in het leven spelen bloemen een belangrijke rol in de communicatie. Mijn vrouw is altijd hevig ontroert wanneer zij van mij twee, ja slechts twee, schitterde rode rozen op haar verjaardag krijgt. Dit gebeurt al veertig jaar – behalve een keer of vier eind jaren zeventig onder het communistische regime – maar altijd hebben wij hetzelfde opgewonden gevoel, dezelfde verheven emotie als de eerste keer dat wij in elkaars ogen keken, toen zij, plotseling, haar hoofd met pomelo geur op mijn trillende schouder legde... (In Vietnam wordt van de schil van grapefruit een soort shampoo gemaakt voor vrouwen). Bloemen en planten vormen een deel van mijn leven. Ik heb talloze keren het bloeien en verdorren van bloemen aanschouwd. Ik heb meer dan eens in zilver maanlicht met bloemen gehuild. Vooral twee bomen die dicht bij mijn woning staan, kan ik niet vergeten. De pijnboom staat, niemand weet sinds wanneer, in het hoekje van

de –hele dagen lang- stille Trung-Vuongstraat in mijn geboortestad Dalat. De naalden blijven niet alleen groen in de zomer, maar ook tijdens het winterseizoen, als de bladeren vallen van alle anderen bomen geel worden en vallen. De lichte geur die de pijnboom verspreidt, maakt dat we alle moeilijkheden in woelige tijden vergeten. De slanke en rechte pijnstam geeft ons advies over de richting van ons leven. Macht en rijkdom kunnen ons niet buigen. In vrolijke of verdrietige situaties moet onze geest altijd vol kracht blijven. De pijnboom was tot mijn vijfendertigste jaar een deel van mijn leven. Ik heb met geen woord afscheid kunnen nemen van mijn boomvriend. Mijn verdriet hierover is immens. Af en toe zie ik mijn vriend nog in een droom. De rechte stam en de stimulerende geur van mijn vriend zijn richtsnoeren in mijn leven. In 1983 kwam ik in Leeuwarden na drie maanden selectiekamp in Hongkong. Mijn gezin kreeg een hoekwoning in een nieuwe wijk. Langs de stoepen groeiden, in stilte, jonge bomen. Niemand besteedde aandacht aan een jonge wilde kastanje. In de loop van de tijd werd haar stam groot, bruin en glad. En niemand weet nu nog op welk moment mijn vriendin een prachtige boom is geworden. In de zomer zitten mijn kinderen onder haar lijvige loof om te mijmeren over de dingen die gaan komen. In de zomer spelen ook blanke en donkere kinderen rondom haar stam. Mijn vriendin is genereus, haar bladeren murmelen geduldig. Mijn vriendin is een soort tijdwijzer. In het voorjaar in het eerste warme zonlicht, zie je de lichtgroene scheuten op haar bruine takken, een maagdelijke kleur in glimlachend licht en rustgevende sfeer. Haar zomerse bladvolle loof maakt het leven makkelijker, stijlvoller. Wanneer we thuiskomen na lange

vakanties zien we eerst haar bladeren. Haar groen is ons vertrouwd, het is een kleur groen die niet met anderen kleuren groen in onze omgeving vermengd kan worden. Haar roodgele bladeren vallen één voor één wanneer de eerste koude wind komt. Eén voor één liggen deze vergankelijke handen op de grond, heel bescheiden en heel stil. Iedere keer na mijn ochtendwandeling, kan ik niet normaal lopen over het gele tapijt van broze bladeren; ik ben bang dat mijn voeten mijn vriendin pijn zullen doen. Ieder blad lijkt mij haar leven te vertellen. Zij heeft veel zonlicht geabsorbeerd en zij heeft naïeve kinderen genereus beschermd tegen wind en ondraaglijke hitte. Maar wat moet komen komt. Tegen het einde van het najaar, moet ik deze gouden bladeren verzamelen. Met bescheidenheid keren de bladeren terug naar het niets. Dan beweegt het skelet van de takken van mijn vriendin in een ijskoude wind. Af en toe zit ik in de woonkamer, kijk naar buiten en ben diep in mijn hart bang dat deze blote takken gaan breken onder de zware lagen witte sneeuw. Overal maagdelijke sneeuw. Overal zuiver wit. Ik twijfel, is dit het begin van het nieuwe jaar of het einde van het oude? Ieder keer als ik het luisterrijke tapijt van gouden bladeren zie, vraag ik me af wanneer ik mijn pinboom weer kan zien. Niet in een droom maar in werkelijkheid. Wanneer?

Nguyễn Xuan Hiên

*vertaald: op basis van ideeën van
dhr. v/d Pham, mw Hoed, mw.
Moerbeek en Xuan zelf*

Diensten

Zondag 7 maart 2004

De Bron, 10.00
Voorganger: Ds. Ab Venemans
Geen jeugddiensten
Collecte: bijdrage instellingen

De Open Hof, 10.00
Voorganger: Pastor M.A. van Galen- van Veen

Zondag 14 maart 2004

De Bron, 10.00
Voorganger: Ds. Kees vd Berg
Nevendienst: Petra Bloem en Hetty Peereboom
Geen tienerdienst
Crèche: Angeniet van Duijn
Collecte: opvang gedetineerden

Gebedsgroep
De Bron, 16.30

Zondag 21 maart 2004

Kanselruil
De Bron, 10.00
Voorgangers: Ds. Ab Venemans en Pastor W. van Wageningen
Geen jeugddiensten
Collecte: godsd. onderw. openb.

scholen
Martelaren van Gorcum, 10.00
Voorganger: Ds. Kees vd Berg

Zondag 28 maart 2004

De Bron, 10.00
Voorganger: Ds. Ab Venemans
Nevendienst: Marina Neijssel en Ria van Gerven
Tienerdienst: Hetty Peereboom
Crèche: Yolande Roest
Collecte: eigen jeugdwerk

Zondag 4 april 2004

De Bron, 10.00
Voorganger: Ds. Kees vd Berg
Geen jeugddiensten
Collecte: Kerkinactie binnen- en buitenl.

De Open Hof, 10.00
Voorganger: Pastor W. van Wageningen

Donderdag 8 april 2004

Witte Donderdag
De Bron, 19.30
Voorganger: Ds. Ab Venemans
Collecte: ouderenwerk

Vrijdag 9 april 2004

Goede Vrijdag; Passiedienst
De Bron, 19.30
Voorganger: Ds. Kees vd Berg

De Open Hof, 10.00
Voorganger: Ds. Ab Venemans
Collecte: werelddiaconaat

Zaterdag 10 april 2004

Stille Zaterdag; Avondgebed
De Bron, 19.30
Voorganger: Ds. Kees vd Berg

Zondag 11 april 2004

Pasen
De Bron, 10.00
Voorganger: Ds. Ab Venemans
Nevendienst: Petra Bloem en Tanja Claassen
Geen tienerdienst
Crèche: Monique Roest
Collecte: paascollecte

Gebedsgroep
De Bron, 16.30

Stichting "Hulp Oost Europa"

Geachte vrijwilliger, geveer of geefster,

Uw hulp als vrijwilliger of geldelijke ondersteuning is voor onze stichting van onschatbare waarde. Zonder uw hulp kunnen wij geen hulptransporten naar Roemenië uitvoeren. De laatste jaren hebben wij per jaar 2 transporten verzorgd. Op jaarbasis krijgen wij ongeveer 15.000. € binnen. De goederen die wij brengen zijn vooral kleding, dekens, bedden, schoolmeubilair, voedsel, verbandmiddelen, bijbel-

se lectuur en medische artikelen. Af en toe steunen wij kleinere projecten met geld, zoals voedsel voor arme gezinnen met de kerst, mede realisering van een nieuw gebouw voor jong en oud naast de kerk in een dorp, warmwatervoorziening in een gedeelte van een ziekenhuis. Ons laatste transport is in begin november geweest. Als bestuur met veel vrijwilligers, voeren wij o.a. de volgende activiteiten uit: wekelijks kleding sorteren en verkoop van kleine 2e hands goederen, mandarijnenactie, 2x per

jaar een rommelmarkt, voedselactie, het staan op kerstmarkten en de oliebolvenkoop op 31 december. Het gaat nog steeds niet goed in Roemenië. Veel families leven in armoede. De omstandigheden die wij daar aantreffen motiveert ons met dit belangrijke werk door te gaan. Nogmaals hartelijk bedankt voor uw bijdrage. Wij hopen op u te mogen blijven rekenen.

De voorzitter, Klaas Tigchelaar